

Ayna - Bir Gözcünün Notları

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Nursu Nida Tanış

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Nuri Çam

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-8579-54-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

AYNA - BİR GÖZCÜNÜN NOTLARI

Adnan Seid

ÖN SÖZ

Bu satırları avuçlarında tutan yabancı;

Şu an bu kelimelere dokunuyorsan, muhtemelen sen de kalabalıkların sağır edici uğultusundan sıyrılmış, o kadim ve bitmek bilmeyen “Neden?” sancısının pençesinde kıvranan bir ruhsun.

Bu not; milyarlarca galaksinin arasındaki isimsiz bir toz zerresinde, kendi inşa ettiği hapishaneyi evrenin merkezi sanan bir türün içinden; fakat o kolektif uykudan uyanmış bir “şahit” tarafından sonsuzluğa bırakıldı. Burada seni teselli edecek sığ vaatleri ya da ruhunu terbiye edecek kurgusal cehennemleri bulamayacaksın. Burada sadece gerçeğin; insanı hem üşüten hem de dirilten o berrak ve çıplak rüzgârı var.

Okuyacağın her harf, binlerce yıllık insanlık trajedisinin imbiğinden süzölmüş bir uyanış senfonisidir. Eğer zihnini o dar gerçeklik algısından kurtarmaya; karıncanın kuantum boşluğuyla, damlanın okyanusla tanıştığı o sarsıcı eşiği geçmeye hazırsan; içeri gir.

Çünkü bu yolculuk nihayete erdiğinde, artık sadece bir “insan” olmayacaksın. Sen; evrenin, kendi ihtişamını ve dehşetini seyretmek için karanlığın kalbinde açtığı o ebedî gözün ta kendisi olacaksın.

Korkma, sadece bak. Çünkü hakikat seni sadece özgür kılmaz;
seni, zaten hiçbir zaman ayrılmadığın o devasa bütünün içinde
eriterek yeniden var eder.

GİRİŞ

İnsan, doğası gereği toplumsal bir varlık olsa da ruhunun derinliklerinde çoğu zaman aşılması güç bir yalnızlık taşır. Yaşam yolculuğumuz boyunca sayısız insanla tanışır, dostluklar kurar ve kelimelerin gücüyle köprüler inşa ederiz. Konuşmak, şüphesiz insan zekâsının ve varoluşunun en zarif meyvelerinden biridir.

Ancak bu kadar çok kelime üretmemize rağmen, en çok ihmal ettiğimiz muhabatımız genellikle kendi benliğimizdir.

Dış dünyaya bakmaya o kadar alışkınız ki; başkalarının hatalarını fark etmek, onları eleştirmek ya da yargılamak bizim için zahmetsiz bir refleks haline gelir. Oysa asıl erdem, bakışlarımızı dışarıdan içeriye çevirebilmektedir.

İnsan, karşısına bir ayna alıp kendi hakikatiyle yüzleşmediği sürece, gerçek bir farkındalıktan söz edilemez.

Kişinin kendisine karşı dürüst, yeri geldiğinde sarsıcı ama her zaman yapıcı bir eleştiri getirmesi, ruhsal büyümenin ilk adımıdır.

Kendimizle konuşmak; hayatın telaşı içinde sürekli ertelediğimiz ama aslında en çok ihtiyaç duyduğumuz içsel bir buluşmadır. Ben burada, size yalnızca bu buluşma için sessiz bir alan açmak ve önünüze berrak bir ayna bırakmak için bulunuyorum.

Aynaya bakmak sadece fiziksel bir yansımayı izlemek değildir; aynada ne gördüğünüz, oraya hangi niyetle ve ne kadar derine baktığınızla ilgilidir. Dilerim ki bu satırlar, size kendi bütünlüğünüze bir adım uzaktan bakma cesareti verir ve zihninizde yeni farkındalık kapıları aralar.

Şimdi sizi, kendi yansımanızın bilgeliğiyle baş başa bırakıyorum.

Aynanız, yolunuzu aydınlatan ışığınız olsun.

1. BÖLÜM

Herkes gibi uyandım bir sabah. Takvimlerin ve saatlerin belirlediği o dar koridorlarda, önceden çizilmiş rotalarda yürümeye başladım. Çocukluğun masum oyunlarından, gençliğin hırslı hayallerine; okul sıralarının sessizliğinden, iş dünyasının o sağır edici gürültüsüne kadar her istasyonda durdum. Yaşadım, tükettim ve nefes aldım.

Ama var olduğumu, gerçekten “burada” olduğumu anlamam tam otuz yılımı aldı.

Otuz yıl boyunca bir gölge gibi hareket etmiştim. Günlük telaşların, faturaların, sahte gülümsemelerin ve bitmek bilmeyen “daha fazlası” arzusunun içinde, aslında en temel gerçeği göz ardı etmiştim. Sonra bir an geldi; dünya durdu, gürültü kesildi ve o devasa, cevapsız soru kalbime bir kor gibi düştü: “Neden varım?”

Bu soru, zihnimdeki tüm kurgulanmış kaleleri yıkan bir fırtınaydı. O andan itibaren dünya bir daha asla eskisi gibi olmadı. Uyanışın berrak ışığı vurduğunda, önce çevremdeki insanlara baktım. Artık kendimi o kalabalığın bir parçası olarak göremiyordum; sanki onlarla aynı dili konuşuyor ama başka bir anlam evreninde yaşıyordum. Sesleniyordum ama yankı bulamıyordu; anlatıyordum ama idrak edilmiyordu. Daha da uzaklaştım; bir tepeden koca bir şehre bakar

gibi insanlığın o bitmek bilmeyen devinimini seyrettim ve gördüğüm o derin anlamsızlık karşısında sarsıldım.

Zihnimdeki o ideal “insanlık” tanımını yerini keskin bir sorgulamaya bırakmıştı. Karşımda, içten içe bir huzursuzluk taşıyan ama yüzlerine sosyal maskeler takmış figürler vardı. Dışarıdan kararlı görünüyorlardı ama özlerinde derin bir kaygı gizliydi; her hareketleri, her kelimeleri pragmatik birer hesaba dayalı makineler gibiydiler.

Bak o ekranlara, o ışıklı meydanlara... İnsanlık, tarihin hiçbir döneminde bu kadar “bilgili” görünüp bu kadar “özden yoksun” kalmamıştı. Emekle, liyakatle ve zekâyla değer üretmenin geri plana itildiği, kolaycılığın ise bir başarı sanıldığı bir çağın tam ortasındayız. Dijital mecralarda öz saygısını yitirme pahasına dikkat çekmeye çalışmanın, alın terinden daha kıymetli bir “başarı öyküsü” gibi alkışlandığı o sığ döngüyü dehşetle izliyordum.

Değer yargılarının bu denli altüst olduğu kurguda, kimin gerçekten erdemli olduğu bile birbirine karışmıştı. Yapımlarda ve ekranlarda; şiddetin, haksız kazancın ve karanlık figürlerin birer rol model gibi sunulmasını hayretle seyrediyordum. İnsanlık; gücü şiddetle, nezaketi zayıflıkla, adaletsizliği ise hayatın gerçeğiyle karıştıracak kadar uyuşturulmuştu. Yeni nesillere vakur bir yaşam değil, karanlık bir güç tutkusunun peşinden gitmeleri fısıldanıyordu.

Ve o en büyük yanılsama: “Özgürsünüz, her istediğinizi yapabilirsiniz!”

Oysa bu gerçek bir özgürlük değil, sadece birer “tüketim öznesi” olmanız için önünüze atılmış birer oyalayıcıdır. Her dürtüsünün peşinden koşmak, insanı sadece kendi zayıflıklarının esiri kılar. Gerçek özgürlük; her istediğini yapmak değil, istemediğini bir

şeyi yapmamak hakkına ve iradesine sahip olmaktır. Size dayatılan o sahte başarıları, o siğ modelleri ve o derinliği olmayan hayatları reddedebildiğin an, gerçekten özgürleşirsin.

Ama kitleler, bu iradeyi göstermek yerine, önlerine konulan o cazibeli yanılısamayı “özgürlük” sanarak kabullenmeye devam ediyorlar. İşte benim bu uykudan uyanmam, bu devasa ve süslü hapishanenin görünmez parmaklıklarını fark etmemle başladı. O toplumsal çözülmenin içinde; samimiyet bir “safdillik”, hoşgörü bir “zayıflık”, nezaket ise bir “boyun eğme” olarak damgalanmıştı. Aksine hoyratlık, başkasının üzerine basarak yükselmek ve menfaati kutsallaştırmak “güç” sanılıyordu. Yalan söylemek artık bir ayıp değil, bir “stratejik zekâ” belirtisi haline gelmişti. Entelektüel derinliği, okumayı ve hakikati aramayı faydasız bir uğraş görüp küçümseyen; ancak cehaleti bir zırh gibi kuşanan o devasa kitleyi izledim...

Gördüğüm bu manzara karşısında sessiz kalamazdım. İnsanların o kanıksanmış duyarsızlıklarına dokunmaya, zihinlerini sarsmaya çabaladım. Her kelimemle bir ışık yakmaya çalıştım; lakin tüm çabalarım sağır bir boşlukta yankılanıp geri döndü. Anlattığım gerçekler sadece birer “gürültü” olarak nitelendirildi ve yüzler öteye çevrildi.

Önceleri bu idrak noksanlığına çok öfkelenmiştim. Ama şimdi anlıyorum ki bu bir reddedişten ziyade bir kapasite sorunu; hitap ettiğim ruhların, uyanışın vereceği o ağır sorumluluğu taşıyamayacak kadar yorgun kalmasıydı. Onlar, gerçeğin çıplaklığıyla yüzleşmektense, kurgulanmış bir huzurun sahte gölgesinde kalmayı seçtiler.

İşte tam bu yüzden, şu an bu satırları karalıyorum. Sesimin bugünün sağır duvarlarında sönüp gitmesine izin vermeyeceğim. Bu sadece bir yazı değil; tarihin derinliklerine bırakılmış, zamanın

ötesine gönderilmiş bir şahitlik notudur. Ve şimdi... Eğer bu satırları elinde tutuyorsan, anlamaya çalışarak okuyorsan ve içinde bir yerlerde o tanıdık sızıyı hissediyorsan; evet, sen! Bu mektup doğrudan senin şuuruna yazıldı. Bu satırları sadece bir insan olarak değil; milyarlarca galaksinin arasındaki isimsiz bir toz tanesinde, kendisini evrenin merkezi sanan bir türün içinden, ama o türün uykusundan uyanmış bir tanık olarak yazıyorum. Ben, yıldızların kalbinde pişen o kadim tozun, kısa bir süreliğine bir araya gelip “bilinç” kazandığı o nadir anlardan biriyim. Ve bu anın bana yüklediği tek bir görev var: Görmek, anlamak ve not düşmek. Eğer bu yazıyı elinde tutuyorsan, bil ki bu sadece kâğıt üzerindeki mürekkep değil; bir yıldız tozunun, kendi kökenini ararken evrene bıraktığı o yankılı feryattır.

2. BÖLÜM

“Neden varım?” sorusunun beni getirdiği ikinci basamak, toplumların asırlardır bir sığınak gibi fısıldadığı o hazır cevaptı: “Yarattıldın.” Bu cevabın derinlerine inmek için önce kendi coğrafyamın ruhuna sinmiş, her sokağında yankılanan o geleneksel inançların kapısını çaldım. Huzur bulmayı umarak sayfaları çevirmeye başladığımda, teselli yerine zihnimi kurcalayan derin bir çelişkiler yumağıyla karşılaştım. İnsanların çoğunlukla incelemeden kabul oldukları bu anlatıların satır aralarına daldıkça, o evrensel korkuyla yüzleştim: Yok olma dehşeti. Ne kadar rasyonalize etmeye çalışsam da ben de bir insandım ve her fani gibi kendimi “özel” sanma kibinden payımı almıştım. Ta ki o dogmatik uykudan uyanana kadar...

Gördüm ki; insan zihni, “Sonsuz Kudret” kavramını kendi sınırlı kalıplarına sığdırarak onu adeta küçültmüştü. Tasvir edilen Tanrı figürü; insani duygularla hareket eden, öfkelenen, sınayan ve bir beşer gibi takdir bekleyen “antropomorfik” (insan biçimli) bir portreydi. Oysa her şeyin kaynağı olan mutlak gücün, kısıtlı bir varlığın ritüeline ihtiyaç duyması mantıksal bir paradokstu. Eğer “Ol” demesiyle varlık sahası kuruluyorsa, bunca karmaşık sınava ve önceden bilinen sonlara ne gerek vardı? Nihayeti belli bir senaryoda, aktörü suçlamak ne kadar adildi?

Aslında dinler, tarihin kaotik dönemlerinde toplumsal düzeni tesis etmek ve kitleleri disipline etmek için kurgulanmış devasa sosyo-politik mekanizmalardı. Sonsuzluk kavramını o kadar basitleştirmişlerdi ki, şu temel soruyu sormayı unutturmuşlardı: “Sınırlı bir eylem, nasıl olur da sonsuz bir sonuç doğurur?” Yetmiş yıllık bir ömürde sergilenen iyilikler, “ebedi” bir ödülün dengi olabilir miydi? Ya da işlenen en ağır günahın dâhi bedeli, sonu gelmeyen bir azap mıdır? Bir öğretiyeye ikna olmamanın faturası, nasıl bu kadar keskin ve azap dolu bir sonsuz ceza olabilirdi?

Burada idrak ettim ki; “İlahi Adalet” olarak sunulan yapı, kusursuz bir evrensel yasadan ziyade, insan topluluklarını yönetmek için geliştirilen pragmatik kurguların bir yansımasıydı. Ancak bu geniş perspektifi, kendi inanç sistemini bile sorgulamamış bir zihne anlatmak; bir karıncanın kuantum fiziğini kavramasını beklemek kadar beyhudeydi. İnsanlık, kendi yarattığı dar hücrelerin gürültüsünde, evrenin o muazzam ve vakur sessizliğini duyamayacak kadar derin bir uykudaydı.

İncelediğim her metinde, her kadim tablette aynı izi sürdürdüm: İnsanlık, yüce kavramları kendi küçük öfkelerine ve korkularına alet etmişti. Trilyonlarca galaksiyi, atom altı parçacıkların o mucizevi dansını var eden bir “Kudret’in”; bir insanın günlük alışkanlıklarına bu denli “odaklı” olması, varoluşun büyüklüğüyle çelişiyordu. Bu, devasa bir okyanusun, tek bir su damlasının yönüyle uğraşması kadar kısıtlı bir bakış açısıydı.

Aslında dinler, insanın o “hiçlik” dehşetini dindirmek için üretilmiş toplumsal birer yatıştırıcıydı. “Özeliz” diyerek teselli buluyorduk; çünkü bir kozmik toz tanesi olduğumuzu kabul etmek, o kadim kibrimizi yerle bir edecekti. Araştırmalarım beni sarsıcı bir sonuca

götürdü: Bu denetim mekanizmaları olmasaydı, o şuarsuz kitleler toplumsal bir kaosun içinde kaybolurdu. Din, evrensel bir ahlak inşa etmekten ziyade, ham vahşeti dizginlemeye çalışan eskimiş bir bariyerdi.

Peki ya hakikat? O devasa sessizliğin ardındaki asıl gerçek neydi? Eğer ödül ve ceza sadece birer yönetim enstrümanıysa, bu muazzam kozmik düzenin kaynağı neydi? İnsanlar gökyüzüne bakıp teselli arayan bir “Baba” figürü özlerken; ben o sonsuz boşlukta, insani duyguların ötesinde, vakur ve kusursuz bir matematik görüyordum.

İşte o an idrak ettim ki; gerçek bir “anlayış” ancak korkunun bittiği ve hayretin başladığı eşikte doğabilirdi. İnsanlığın binlerce yıldır dokuduğu o anlatılar, sadece kendi kırılğanlığımızı örtmek için diktığımız yamalı elbiselerdi. Ve ben artık bu elbiseyi üzerimden çıkarmaya hazırdım; üşümek pahasına olsa bile, hakikatin çıplaklığına yürümeliydim.

Arayışım beni sadece kutsal metinlerin içine değil, o metinlerin doğduğu coğrafyaların kanlı ve tozlu tarihine de götürdü. Gördüm ki; “vahiy” formuyla sunulan kurallar, aslında o dönemin toplumsal yaralarını sarmak için kullanılan birer idari müdahaleydi.

Örneğin, Musa’yı ele alalım. Onun mücadelesi sadece metafizik bir davet değil; köleleştirilmiş, kimliğini yitirmiş ve Mısır’ın devasa çarkları arasında ezilmiş bir halkı “ulus” yapma projesiydi. Onu takip edenleri çölde kırk yıl boyunca dolaştırması, kölelik psikolojisinden kurtulamayan o kuşağı tasfiye edip, yerine savaçsı, disiplinli ve yasalarla (On Emir) birbirine kenetlenmiş sert bir nesil yaratma stratejisiydi. Musa, bir peygamber olduğu kadar, bir halkı küllerinden yeniden inşa eden dâhi bir toplum mühendisiydi.

İsa ise, Museviliğin o dönemdeki kaskatı kesilmiş, şekilci ve ruhsuzlaşmış kurallar hapsine bir felsefi isyandı. Roma'nın demir yumruğu ve din adamlarının baskısı altında inleyen halka "sevgi" ve "vicdan" üzerinden bir manevi alan açtı. Onun mesajı, imparatorluğun fiziksel sınırlarını aşan ve bireyin iç dünyasına hitap eden evrensel bir pasif direniş estetiği idi.

Ve Hz. Muhammed... O, tartışmasız bir örgütlenme dehasıydı. Birbiriyle kan davası güden, hiçbir ortak paydası olmayan bedevi kabilelerini tek bir "ümme" ideali altında birleştirdi. Bunu yaparken; Yahudiliğin disiplinini ve Hristiyanlığın evrensel yayılcı ruhunu dehasıyla harmanladı. İslam, sadece bir inanç sistemi değil; hukuktan ticarete, stratejiden sosyal hayata kadar her alanı tanzim eden, Arapları dünya sahnesine çıkararak bir üst akıl ve devlet nizamıydı. Putları yıkarken aslında kabile asabiyetini tasfiye ediyor, yerine merkeze bağlı sarsılmaz bir toplumsal yapı inşa ediyordu.

Fakat tüm bu büyük liderlerin ortak bir yöntemi vardı: Korku ve Vaat.

Toplumları bir nizam içinde tutmak için, yeryüzündeki eşitsizliğin "öte dünyada" mutlak bir adaletle dengeleneceği anlatısı en güçlü araçtı. Bu büyük liderler, yerleşik ekonomik düzeni tamamen sarsmak yerine; köleliğe "insani sınırlar" getirmeyi, kadının statüsünü dönemin vahşi şartlarına göre iyileştirmeyi tercih ettiler. Çünkü kökten bir dönüşüm, kurmaya çalıştıkları o hassas siyasi ve sosyal dengeyi de yerle bir edebilirdi.

Kıscacası bu "yüce" şahsiyetler, kendi dönemlerinin kaosunu dindirmek için "ilahi otoriteyi" bir toplumsal yankı olarak kullandılar. Kitleler, o yankının görkemine hayran kaldıkları için asıl kaynağı sorgulamayı bıraktılar. Onlar, insan zihnini belirli bir istikamette

yürütmek için vaatler (cennet) ve uyarılar (cehennem) tarif eden ustalardı. Fakat hiçbirisi, evrenin o dilsiz ve muazzam matematiğinden bahsetmedi. Çünkü matematik itaat ettirmez; matematik sadece idrak ettirir.

Baktığım her coğrafyada, her kutsal metinde aynı örüntüyü gördüm: İnsanlık, sonsuz olanı kendi dar süzgecinden geçirmeye çalışırken onu sadece ölçeklendirmiş ve küçültmüştü. Musa'nın yasalarıyla bir ulus, İsa'nın sevgisiyle bir vicdan, bir deha ile bir devlet inşa edilmişti; evet, ama bu görkemli yapılar yükselirken, evrenin o gerçek ve vakur ihtişamı bu duvarların ardında unutulmuştu.

Dinler, insanın o bilinmez boşluktan duyduğu dehşeti yatıştırmak için geliştirilmiş en sofistike “anlam protezleriydi.” Bize “özel” olduğumuzu, evrenin bizim için kurgulanmış bir sahne olduğunu fısıldadılar; çünkü bir kozmik toz tanesi olduğumuzu kabul etmek, o kadim kibrimizi yerle bir edecekti. Oysa hakikat, binlerce sayfalık bu anlatılardan çok daha dürüsttü: Evren bize muhtaç değildi; biz, evrenin kendi ihtişamını seyrettiği geçici ve hayret dolu birer gözüyduk sadece.

İşte bu noktada o sarsıcı gerçeği hatırladım: İnsanoğlunun bu devasa sistemi bütünüyle kavradığını sanması, bir karıncanın kuantum fiziğini anlamasını beklemek kadar beyhudedir. Karınca kendi yuvasının mühendisliğine taparken, üzerinden geçen fırtınanın ya da tepesindeki galaksilerin yasalarından habersizdir. Biz de kendi yarattığımız yerel anlatılarla oyalanırken; atom altı parçacıkların mucizevi dansını ve trilyonlarca yıldızın sessiz görkemini “birkaç emir ve yasak” içine sığdırabileceğimizi sandık. Bu araştırmaların sonunda elimde kalan; binlerce yıllık bir illüzyonun entelektüel enkazı oldu. Dinî önderler toplumları hizaya sokmuş, hükümdarlar Tanrı

adına hükmetmiş, kitleler ise “sonsuz ödöl” vaadiyle bu dünyadaki sömürüye rıza göstermişti. Ama hiçbirini, bir kara deliğin kalbindeki o mutlak sessizliğı ya da bir hücrenin içindeki kusursuz biyolojik tasarımı tam anlamıyla açıklayamamıştı.

Artık bu yorgun ve yamalı sığınakları terk etme vaktim gelmişti. Binlerce inanç sisteminin yarattığı o gürültülü karmaşadan sıyrılıp, evrenin o mutlak ve saf sessizliğine yürümeliydim. Korkuyordum; evet, bir “hiç” olmanın soğukluğunu hissetmekten korkuyordum. Ama sahte bir “her şey” olmaktansa, gerçek bir “hiç” olmayı tercih edecek kadar uyanmıştım artık.

Şimdi, o tozlu kütüphanelerden çıkıp başımı gökyüzüne kaldırma vaktidir. İnsanın kurguladığı tanrıları geride bırakıp; evrenin bizzat kendisine, yani asıl yuvama dönme vaktidir.

3. BÖLÜM: AYNA VE TOKAT: GÖZ ARDI EDİLEN ABSÜRTLÜK

Şimdi dur ve bak. Sadece bakma; gör.

Her sabah mekanik bir komutla, bir saatin emriyle uyanıyorsun. Bir beton yığınının içinden çıkıp, başka bir beton yığına ulaşmak için metal kutuların içine doluyorsun. Gününün sekiz, on, belki on iki saatini; zerre umursamadığın hedefler uğruna, çoğunlukla sadece katlandığın insanlarla bir arada geçiriyorsun. Sırf biyolojik devamlılığını sağlayacak o kâğıt parçalarını biriktirmek için ömrünü tüketiyor; sonra da buna “kariyer”, buna “başarı”, buna “hayat” diyorsun.

Peki, hiç sordun mu? Evrenin bu akıl almaz ihtişamında, trilyonlarca galaksinin arasındaki bu küçük ve tekdüze döngünün gerçek anlamı nedir?

Kendi ellerinle inşa ettiğin hapishanenin parmaklıklarını her gün özenle parlatıyorsun. Bir yandan “özgürüm” diye haykırırken, diğer yandan algoritmaların, moda ikonlarının ya da siyasi figürlerin senin adına karar vermesine rıza gösteriyorsun. Ne giyeceğin, neyi arzulayacağını, kime öfkeleneneceğin bile kulağına fısıldanıyor. Sen,

kendi hayatının başrolü değil; başkalarının yazdığı o vasat senaryonun en sadık figüranısın.

Zihninin o dar odalarına bak; insanları dinlerine, dillerine ve ırklarına göre nasıl da kategorize ediyorsun. Kendi kafanda yapay bir hiyerarşi kurmuş, “şu iyidir, bu kötüdür; bunlar körler, şunlar sağırlar” diyerek dünyayı parçalara ayırmışsın. Farkında olarak ya da olmayarak, bu sığ yargıları sadece yaşamakla kalmıyor, zehirli bir miras gibi gelecek nesillere de empoze ediyorsun. Bir kimlik kutusunun içine sıkışmış; diğerlerini “şu Türk, bu Kürt, o Arap” diyerek ayırırken, aslında kendini bile her şeyden önce “insan” olarak değil, sadece bir etiketle tanımlıyorsun.

Seninle aynı inanişaya sahip olmayanları “cahil”, maddi durumu senden az olanları “işe yaramaz”, senden farklı düşünenleri ise “akıl yoksunu” olarak kodlarken; aslında kendi zihninin sınırlarını ilan ediyorsun. Sevgi paylaşmaktan o kadar bihabersin ki, paylaşmayı bildiğin tek mecra dijital platformlar hâline gelmiş. Oradaki sahte kendini kanıtlama çabalarını bir kenara koyarsak; eylemlerinin, düşüncelerinin ve o kaskatı yargılarının sonuçlarını hiç düşünmüyorsun.

Linç kültürünün bayrağını adeta bir şeref nişanı gibi taşıyor; birinin bir yöne taş attığını gördüğünde, bakmadan, anlamadan ve araştırmadan orayı taş yağmuruna tutuyorsun. Kendi haklılığından o kadar eminsin ki; biri sana nezaketle “Yanlış yapıyorsun” deme cesaretinde bulunduğu anda, onu hemen “kıskanç” diye yaftalayıp konforlu uykuna geri dönüyorsun. Oysa bu kibir; seni gerçeğe karşı kör, sevgiye karşı sağır bırakıyor.

Şunu artık idrak etmelisin: İyi insanı kötüden ayıran şey ait olduğu din, konuştuğu dil ya da damarlarındaki kanın kökeni değil;

bizzat kendi özü, niyetleri ve eylemleridir. Her ağacın dalları arasında birkaç kurtlu meyve bulunabilir; ancak bir ağaçtan kusurlu bir meyve çıkması, o koca ağacı kökten kesmek için bir sebep değildir. Bir topluluğun içindeki münferit hataları o topluluğun tamamına mal etmek, sadece zihinsel bir tembellik değil, aynı zamanda büyük bir adaletsizliktir. İnsanı etiketlerin ötesinde, meyvesinin tadıyla, yani karakterinin kalitesiyle tanımaya başladığında; evrenin o sonsuz çeşitliliğine ve asıl birliğine ilk adımı atmış olacaksın.

Bu sığ bakış açısı sana bir şey katmaz, aksine içindeki cevheri de eritir. Yıllar süren o yorucu yolculuğun sonunda bir de bakarsın ki, katettiğin onca yola rağmen vardığın yer, başladığın o karanlık noktadır. Koştuğun mesafe sadece bir illüzyondur; çünkü zihnin yerinde saydıkça, dünya ne kadar dönerse dönsün sen hep aynı yerde kalırsın.

Sistemin o derin mantıksızlığına bak:

Dünyanın bir ucunda aklıktan ölen çocuklar varken, bir futbolcuya tek bir hamle için milyonların dökülmesini “normal” karşılıyorsun. Kendi türünü yok edecek kitle imha silahlarına harcanan devasa emeği “savunma” sanıyorsun. Doğayı katledip yerine plastik taklitlerini koyuyor, sonra da “doğayı özledim” diyerek yapay tatil planları kuruyorsun. Zihnindeki o çarpık teraziye bak; bilgiyi değil, kurnazlığı kutsuyorsun. Binlerce yıllık emeğin, sanatın ve felsefenin devasa mirası dururken; sen sadece bir saniyelik sahte parıltıların, içi boş şöhretlerin ve haksız kazançların peşinde ruhunu paralıyorsun. Kendi türünü korumak için değil, onu daha verimli sömürmek için sistemler kuruyor; sonra da bu sofistike köleliğe “demokrasi” ya da “refah” etiketi yapıştırıp kendini kandırıyorsun.

Zekânı; evrenin o dilsiz ve görkemli yasalarını çözmek yerine, başkasının zaafını bir mülke dönüştürmek üzerine yoruyorsun. Her şeyi bir fiyat etiketiyle ölçmeye alıştın; oysa hayatta paha biçilemez olan tek şeyi, yani zamanı, bir hiç uğruna harcıyorsun. Gelecek nesillere temiz bir gökyüzü değil, borç senetleri ve plastik yığınları miras bırakırken; hâlâ aynada kendine “medeni insan” diyebilecek kadar büyük bir illüzyonun içindesin.

Entelektüel derinliği bir yük, samimiyeti bir zayıflık, haysiyeti ise modası geçmiş bir kavram olarak görüyorsun. Sahteliğin o kadar kanına işlemiş ki, gerçek bir duyguyla karşılaştığında ondan korkup kaçırıyorsun. Kendi yarattığın dijital hapishanelerde, başkalarının beğenisi için yaşayan birer veri paketine dönüştün; ama hâlâ özgür olduğunu fısıldırıyorsun kendine.

En derin mantıksızlığın ise şu: Kendi sonunu hazırlayan bu mekanizmayı bizzat sen inşa ettin ve şimdi o çarkların altında ezilmekten şikâyet edırıyorsun. Bir karınca kadar çalışkansı; lakin o karıncanın sahip olduğu o saf, doğayla uyumlu “varoluş içgüdüsünden” bile mahrumsun. Zekân var; fakat o zekâyı sadece kurnazlık üretmek ve başkalarının omuzlarına basarak yükselmek için harcıyorsun.

Şimdi soruyorum sana: Bu kolektif bir rüya mı, yoksa topluca kabul edilmiş bir delilik hâli mi? Eğer bu satırları okurken içindeki o huzursuzluk sancısı büyüyorsa, tebrikler; zihinsel hücrenin soğuk duvarlarına ilk kez dokundun demektir. Şimdi o duvarı yıkmaya cesaretin varsa, sana bu sefil monotonluğun ötesindeki asıl yurdunu; o tozlu kimliğinin altında saklı duran gerçek elması göstereceğim.

GÖZ ARDI EDİLEN ABSÜRTLÜK...

Gel, seninle bir “değer” testi yapalım.